

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 29 Ἀπριλίου 1957 (Π.Ο.Η.)
"Ἔτος ΙΑ'. Ἀριθ. 259 Τιμὴ Φύλλον Δργ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 24.968

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ἑξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30
Ἑξωτερικοῦ: Ἑξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΝΑ ΑΞΙΟΠΟΙΗΘΗ Ἡ ΝΕΟΛΑΙΑ ΜΑΣ

Πολλὰκις ἔχει γραφῇ ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς ἡ τεραστία σπουδαιότης τῆς νεολαίας εἰς τὸ ὁρθόδοξον ἡμῶν κίνημα. Ἡ νεολαία ἀποτελεῖ τὸν ἀστείρευτον ὠκεανὸν τοῦ ἀνεφοδιασμοῦ τῆς κινήσεώς μας εἰς ἔμπυχον ὕλκον. Ἡ νεολαία θὰ προσφέρῃ εἰς τὸ κίνημά μας τὰ στελέχη τῆς ὕριον.

Ἐκτὸς ὅμως αὐτῶν ἡ νεολαία προσφέρει τὸ ἀνεκτίμητον στοιχεῖον τοῦ ἀνιδιοτελοῦς ἐνθουσιασμοῦ, τῆς εὐλαβικοῦς ἀφοσιώσεως. Ὁ νέος, ἐφ' ὅσον ἡ ψυχὴ του θὰ κατακλυσθῇ ἀπὸ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν ἰδέαν, μεταβάλλεται εἰς λεοντόθυμον φύλακα τοῦ ἁγίου θησαυροῦ, εἰς ἀμετακίνητον κυματοθραύστην, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μὲ ἀφρίζουσαν λύσαν ἐκποῦν τὰ κύματα τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς χυδαιότητος.

Εἰς τὴν κίνησίν μας οἱ νέοι διεδραμάτισαν σπουδαίαν ἀποστολήν. Εὐρέθησαν πανταχοῦ παρόντες, ὅπου τὸ προσκλητήριο τῆς ὁρθοδοξίας ἐσάλπισε. Ἠγωνίσθησαν μὲ αὐταπάρνησιν, μὲ ζῆλον, μὲ μαχητικότητα.

Δυστυχῶς ὅμως μέχρι σήμερον δὲν ὑπελογίσθη σοβαρῶς ὁ παράγων τῆς νεολαίας ἢ τοῦλάχιστον δὲν κατεβλήθη προσπάθεια νὰ ἀξιοποιηθῇ ἡ δύναμις τῆς νεανικῆς ψυχῆς. Ἠρκέσθημεν εἰς τοὺς ἐξ ἰδιοσυγκρασίας εὐαβεῖς νέους, εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι προσήρμοσαν τὸν ἑαυτὸν τὸν εἰς τὸ μοναχικὸν σχῆμα, οἷτινες εἶναι καὶ οἱ ἐλάχιστοι.

Τοὺς ἄλλους, τὴν συμπαγῇ πλειοψηφίαν, οἱ ὅποιοι εἶχον μὲν εὐλαβεῖς ἀρχάς, συμφύτους ὅμως μὲ τὴν χαρακτηριστικὴν τὴν νεανικὴν ἡλικίαν ζωηρότητα (χωρὶς αὐτὸ νὰ ἀποδεικνύη χυδαίότητα) δὲν τοὺς ἐπλησίασαμεν, δὲν ἀπηυθύνσαμεν εἰς αὐτοὺς τὴν σωτηριώδη κλήσιν, τὸ ἀγωνιστικὸν μήνυμα.

Ἀλλὰ καὶ δυσπιστία πρὸς τοὺς νέους ἐξεδηλώθη. Μερικοὶ ἐκ τῶν παλαιότερων, χωρὶς νὰ δυνηθῶν οὔτε τὰ ἴδια τέκνα τῶν νὰ ἐντάξουν εἰς τὸ μέτωπον τῆς στρατευομένης Ὁρθοδοξίας, συστρέφοντες

μετ' αὐταρεσκείας τὰς ἄκρας τοῦ ἀριμανίου μυστακός των ἐκστομίζουσιν μικροχαρεῖς συγκοφαντίας κατὰ τῶν νέων ἐκείνων, οἷτινες εἶχον τὸ θάρρος νὰ ἀναλάβωσιν τὸν ἔντιμον ὀνειδισμὸν τοῦ «παλαιοημερολόγιτου» καὶ νὰ προσέλθωσιν ἐθελονταὶ εἰς τὴν ἀγωνιζομένην καὶ νικῶσαν παράταξιν τοῦ Κυρίου.

Κινήσεις ὅμως χωρὶς νέους ὁμοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τοὺς θνητογενεῖς νέροντας, τοὺς δδενόντας, τῇ βοηθείᾳ τῆς βακτηρίας, εἰς τὸν τάφον.

Τὸ ἅπλον τῆς πατρώας ἡμῶν εὐσεβείας κίνημα ἔχει ἀνίκητον ἀπὸ νέους. Καὶ οἱ νέοι αὐτοὶ ὑπάρχουν. Εἶναι τὰ νεαρὰ μέλη τῶν εὐσεβῶν οἰκογενειῶν, οἷτινες συνθέτουν τὴν ἰδιόρρυθμὸν κοινωνίαν μας. Εἶναι οἱ εὐλαβεῖς νέοι, οἷτινες μετὰ κατανύξεως παρακολουθοῦν τὸν ἐκκλησιαστικὸν βίον τῆς Ὁρθοδοξίας. Οἱ νεώτεροι ἀγωνισταί, οἷτινες εἰς ὅλα τὰ παραρτήματα καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐνορίας ἀποτελοῦν τὰ πολύτιμα κοσμήματα, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐνθέρμους μαχητάς.

Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ νέοι πρέπει νὰ ἀξιοποιηθοῦν. Καιρὸς πλέον νὰ οργανωθοῦν εἰς ομάδας. Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ πρόσωπα διαθέτει καὶ ὁρεξιν ἔχει πρὸς τοῦτο. Ἀς καλέσει τοὺς νέους πλησίον τῆς.

Τὰ παραρτήματα, τὰ Συμβούλια, αἱ λειτουργοῦσαι ὁργανώσεις μας ἅς ἐμπιστευθῶσιν ὑπευθύνους θέσεις εἰς νέους. Ἡ σύεσις τῶν γερόντων εἶναι ἀπαραίτητος καὶ σβαστή· ἐὰν ὅμως πλεονάσῃ, τότε θὰ δημιουργήσῃ τὴν εἰκόνα μελοχολικοῦ Γηροκομείου.

Ἀπὸ τῆς σοβαρᾶς καὶ ἐπισήμου αὐτῆς στήλης διακηρύσσομεν πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις μὲ ἰσχυρὰν φωνήν, ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ ἐπιστράτευσις τῶν νέων, ἡ ὁργάνωσις αὐτῶν καὶ ἡ χρησιμοποίησις των ὡς ποιοτήτων μαχητῶν.

Εἰμεθα δὲ βέβαιοι, ὅτι εἰς τὴν πρότασίν μας αὐτὴν ἀπηχοῦμεν πανορθόδοξον αἶτημα

Ἡ Ἑορτὴ τῆς 1ης Μαΐου

ΠΡΟΦΗΤΙΚΑΙ ΜΟΡΦΑΙ ΤΗΣ Π. Δ.

Ο ΙΕΡΕΜΙΑΣ

Ὅλγια εἶναι τὰ ἀναστήματα, ποὺ ἡμποροῦν νὰ σταθοῦν δίπλα εἰς τὸν γίγαντα αὐτὸν τῆς Π. Δ. Ζῇ εἰς μίαν ἀναστατωμένην ἐποχὴν.

Ἀπὸ παντοῦ ἀκούεται ὁ πάταγος τῆς καταρρεύσεως. Ἡ θύελλα πλησιάζει. Καὶ μέσα εἰς τὴν δίνην αὐτὴν τῆς πτώσεως, τῆς βυθίσεως ὑφύονται ἡ φωνὴ του, τὸ ἀνάστημά του, ἐπιβλητικὸν, θεῖον, μοναδικὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου.

Υφύονται καὶ παραμένει ἀκατάλυτον εἰς τοὺς αἰῶνας. Ὁ προφήτης Ἱερემίας εἶναι δρόσημον, εἶναι μέγιστον μάθημα διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Νεώτατος καλεῖται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ἀξιωμα τοῦ προφήτου. Ἡ χρονολογία τοῦ κόσμου σημειώνει 627 π.Χ. Καὶ ἡ δράσις του ἐκτείνεται εἰς δεκαετίας ὁλοκληρούς. Δράσις συνεχῆς, σκληρὰ κινδυνώδης, καὶ ἀδυσώπητος.

Οἱ Ἰσραηλίται ἔχουν ἐγκαταλείψει τὸν Γιαχβέ. Πιστεύουν εἰς εἰδωλα. Ὁ κατήφορος καὶ ἡ πτώσις εἶναι κατακόρυφος. Ὁ προφήτης ἀγωνίζεται, δμιλεῖ, διδάσκει, προλέγει πράγματα φοβερὰ ἀλλ' αὐτοὶ πεπωρωμένοι, ἀσυνείδητοι, τυφλοὶ δὲν τὸν ἀκούουν.

Μέγας πατριώτης ὁ Ἱερემίας. Πιστεύει, ὅτι μόνον ἡ πίστις εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἡ συσπειρώσις τῶν Ἰσραηλιτικῶν δυνάμεων θὰ σώσῃ τὸ ἔθνος τοῦ Κυρίου. Ἐξω ἀπὸ τὸ Ἰσραὴλ τὰ εἰδωλα, αἱ ξένοι συνήθειαι, ὁ πνευματικὸς καὶ ψυχικὸς ἐκφυλισμὸς τῶν ξένων. Πόσον μεγάλα διδάγματα ἀλήθεια, διὰ τὴν ἐποχὴν μας! Οἱ αἰῶνες ἀντιγράφουν ἀλλήλους. Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. Ὁ κατήφορος εὐρίσκεται καὶ πάλιν κάτω ἀπὸ τοὺς πόδας μας. Πρέπει ὅσον εἶναι ἀκόμη καιρὸς, νὰ ξυπνήσωμε ἀπὸ τὸν λήθαργον. Ἀς κυττάξωμεν τὴν ἐποχὴν τοῦ προφήτου. Ὁμοιάζει τόσο πολὺ μὲ τὴν ἰδικήν μας.

Ὁ Ἱερემίας κυτᾷ τὴν ἀνηθικότητα, τὴν «σαπίλαν» τὴν ἀσέβειαν. Ἀποκρούει τὴν συνεργασίαν μὲ τοὺς ἀλλοφύλους τοὺς Αἰγυπτίους, τοὺς Βαβυλωνίους ἀσέβεις καὶ ἀκαθάρτους ψυχικῶς. Ἡ ἀδιαφορία τῶν Ἰσραηλιτῶν προκαλεῖ τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ.

Τὰ δψόνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος. Ὁ Περιούσιος λαὸς ὑποδουλώνεται τελικῶς εἰς τοὺς Βαβυλωνίους τὸ 586 π.Χ. Ἡ ὑπεράνθρωπος προσπάθεια τοῦ προφήτου δὲν ὠφέλησε.

Ἐβαλε ὁ ἴδιος δεσμὰ εἰς τὰς χεῖρας του καὶ ἐξῆλθε εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ νὰ δείξῃ μὲ παραστατικότητα, πῶς θὰ καταντήσῃ ὁ Ἰσραὴλ, ἂν δὲν μετανόησῃ.

Καὶ ὁ Σεδεκίας ὠργίσθη, καὶ τὸν ἔρριψε εἰς λάκκον μὲ ἀκαθαρσίας. Πόσον ὁμοιάζουν ἀλήθεια ὅλοι οἱ Σεδεκίαι μεταξὺ τῶν!...

Ἀλλὰ τοῦ προφήτου τὸ στόμα δὲν φράζεται, διότι εἶναι στόμα τοῦ Θεοῦ. Κηρύττει καὶ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ εἰς τοὺς ἐλευθέρους καὶ εἰς τοὺς ὑποδούλους Ἰσραηλίτας. Ὁραματίζεται καὶ προφητεύει τὴν ἔλευσιν τοῦ Μεσσία. Τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἀνατελῇ ἡ λαμπρὰ περίοδος δικαιοσύνης καὶ εἰρήνης. Διότι ἡ

καρδιὰ τοῦ προφήτου ἦτο γλυκεῖα, εὐαίσθητος καὶ λεπτή. Ἐνῶ ἡ ἀποστολὴ τὴν ὁποίαν τοῦ ἀνέθεσαν ὁ Θεὸς ἦτο σκληρὰ καὶ τραχεῖα. Δὲν ἡμποροῦσε λοιπὸν νὰ μὴ συλλαμβάνῃ τὰς ὠραιότερας στιγμὰς τῆς ἱστορίας. Ἡ πρὸ Χριστοῦ ἐποχὴ εἶναι ἡ προϊστορία τοῦ κόσμου.

Καὶ μία προϊστορία γεμάτη παρακοή, ἁμαρτία καὶ πόνος. Τὸ σκότος πρὶν ἀπὸ τὴν αὐγὴν εἶναι πῶς πυκνὸ σκότος.

Τὸ καιρὸν ὅμως καὶ σήμερον εἶναι πολὺ. Ἡ ἐποχὴ μας εἶναι κρίσιμος, καὶ εἰς πολλὰ σημεῖα ὁμοιάζει μὲ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἱερემίου.

Ἴδου λοιπὸν ὅτι τὸ ἔργον του δὲν ἐπῆγε χαμένο. Ἄν δὲν ἔσωσε τοὺς Ἰσραηλίτας, εἶναι δυνατόν νὰ σώσῃ ἡμᾶς. Οἱ προφῆται ἰσχύουν δι' ὅλας τὰς ἐποχὰς.

Δὲν ἀνῆκουν εἰς τὴν χρονικότητα, ἀλλὰ εἰς τὴν αἰωνιότητα. Ἡ φωνὴ του ἀκούεται καὶ σήμερον πολὺ καθαρά. «*Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος. Δύο χεῖρες ἔκαμε ὁ λαός μου. Ἀφῆσε τὸ θέλημά μου καὶ ἔσκαψε λάκκους διὰ νὰ πέσῃ ὁ ἴδιος μέσα εἰς αὐτούς. Δι' αὐτὸ ἡ Ἱερουσαλὴμ θὰ γίνῃ ἔρημος, τὰ ὄρη θὰ τρέμουν, οἱ λόφοι θὰ σείωνται, οἱ ἄνθρωποι θὰ λείψουν καὶ τὰ πτηνὰ θὰ φύγουν. Θὰ ἔλθουν οἱ Βαβυλώνιοι καὶ θὰ δέσσουν σᾶς, ποὺ μὲ ἀκοῦτε, μὲ τέτοια δεσμὰ.*»

Τόσον μεγάλος ὑπῆρξεν ὁ Ἱερემίας. Δι' αὐτὸ καὶ τὸν ὠνομάσαμεν ἀνάστημα πρῶτον μεγέθους εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου.

Ἀς ἀντλήσωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τὸ μέγιστον διδάγμα ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ προφήτου αὐτοῦ «*τοῦ φιλαδέλφου καὶ πολλὰ προσευχομένου περὶ τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἀγίας πόλεως.*» (2Μακκ. ΙΣ 14).

Ἀπλὰ σκέψεις

ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ποῖαν σημασίαν μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἓνα ὄνομα; Ἐξηγοῦμεθα, ἓνα ὄνομα, ποὺ ἐκφράζει μίαν ψυχικὴν, θρησκευτικὴν, κοινωνικὴν κατάστασιν.

Ποῖαν λοιπὸν σημασίαν μπορεῖ νὰ ἔχῃ; Νομίζομεν καμμίαν ἢ μᾶλλον ἐντελῶς σχετικὴν. Διότι τί εἶναι ὄνομα; Ὅνομα εἶναι μίᾶ συνοπτικὴ ἐκθεσις, μίᾶ μονολογικὴ διατύπωσις ὅλων τῶν γνωρισμάτων μιᾶς ἐννοίας. Τίς ἐννοίαις ὅμως ὁ ἄνθρωπος καὶ μάλιστα τίς ὕψηλότερες περισσότερο τίς διαισθάνεται καὶ ὀλιγότερον τίς γνωρίζει. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε γιὰ τὰ ἴδια πράγματα ὑπάρχουν μερικὲς φορὲς πολλὰ ὀνόματα. Π. χ. αἱ λέξεις «πειθαρχία» καὶ «ὕπακοη» τὸ ἴδιο πρᾶγμα ἐκφράζουν. Αἱ λέξεις «Θεὸς» καὶ «Ἐπουράνιος Πατήρ» εἰς τὸ ἴδιον ὄν ἀναφέρονται.

Εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν φρασεολογίαν μόνον ὅσα ὀνόματα ἔχουν περιβληθῇ μὲ συνοδικὸν κῆρος, διότι ἐκφράζουν ἀντιστοίχους δογματικὰς ἐννοίας, ἀπροσίτους εἰς τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν, ἔχουν χαρακτῆρα σταθερὸν καὶ ἀμετακίνητον.

Π. χ. αἱ λέξεις «ὑπόστασις», «πρόσωπον», «οὐσία», ὡς ἀναφερόμεναι εἰς τὸ ὑπὲρ λόγον

καὶ φρικτὸν μυστήριον τῆς Ἀγίας Τριάδος χρησιμοποιοῦνται ὡς ἐπίσημος ὁρολογία, χωρὶς νὰ δύνανται αἱ λέξεις αὗται νὰ ἐκφραστοῦν κατ' ἄλλον ἀπλούστερον τρόπον.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ δι' ὠρισμένας λέξεις τῆς Ἀγίας Γραφῆς, αἱ ὁποῖαι δὲν δύνανται νὰ ἀντικατασταθοῦν δι' ἄλλων. Πῶς π. χ. νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Ἅγιον καὶ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἡ λέξις «Λόγος», ὡς ἀποδίδουσα τὸ πρόσωπον τοῦ Σωτῆρος;

Πέραν ὅμως αὐτῶν τῶν ἐπισήμων ὀνομάτων καὶ λέξεων καὶ τὰ ὁποῖα δεχόμεθα κατὰ λόγον κύρους τῶν μεγάλων Πατέρων, ποῦ πρῶτοι τὰ διειτύπωσαν καὶ διότι ἀποτελοῦν ὅρια (σύνορα) μεταξὺ ὀρθοδοξίας καὶ κακοδοξίας, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ὀνόματα, τὰ ὁποῖα οὐδεμίαν ἔννοιαν ἢ κατάστασιν ἐκφράζουν ἢ καὶ ἐὰν ἐκφράζουν κάτι, δὲν πρέπει νὰ γίνωνται ἀφορμὴ διενέξεων καὶ φιλονεικιῶν.

Ἐρωτᾶται π. χ., ποῖαν σημασίαν δύνανται νὰ ἔχη τὸ ὄνομα: «γνήσιος», διὰ τοῦ ὁποίου χαρακτηρίζομεν τοὺς ἡρωϊκοὺς ὁπαδοὺς τῆς ἀκαιοτομήτου Ἐκκλησίας μας; Ἀσφαλῶς οὐδεμίαν: Διότι α) ἡ Ὁρθοδοξία ὡς θεωρία καὶ πράξις εἶναι μία, ὥστε νὰ μὴ ἐπιδέχεται διακρίσεις. Δηλαδή δὲν δύναται νὰ ὑπάρχη ἔντασις. Ἡ εἶσαι ὀρθόδοξος ἢ δὲν εἶσαι, ὁπότε ὀνομάζεσαι ἐκ τῶν πραγμάτων κακὸδοξος.

«Γνήσιος Ὁρθόδοξος» εἶναι ἓνας ἀτυχὴς πλεονασμός, ὅστις μόνον φαρισαϊσμόν καὶ ἀλαζονείαν γεννᾷ. β) Κατὰ τοὺς μεγάλους ἀγῶνας τῆς Ὁρθοδοξίας ἐναντίον τῶν αἰρέσεων, οὐδέποτε οἱ Μεγάλοι Πατέρες καὶ ἀμύνητορες τῆς Ὁρθοδοξίας ἐχρησιμοποίησαν ἄλλο ὄνομα ἐκτὸς τοῦ τετιμημένου ὀνόματος «Ὁρθόδοξος», γ) εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν κοιτίδα τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ Ἅγιον Ὅρος οἱ συγκροτήσαντες τὴν ἀγωνιστικὴν ἀδελφότητα πατέρες δὲν ἐχρησιμοποίησαν τὸν ὅρον «γνήσιος», ἀλλὰ «Ἱερὸς Σύνδεσμος Ζηλωτῶν Πατέρων κλπ.», δ) ἢ εἰς Ἀθήνας δρῶσα Κεντρικὴ Ὁργάνωσις, ἢ διαχειριζομένη μετὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα, ὀνομάζεται «Πανελληνίος, Θρησκευτικὴ καὶ Ἐθνικὴ Ὁρθόδοξος Κοινωνία» χωρὶς τὴν λέξιν «γνήσιος».

Τὰ γράφομεν ὅλα αὐτὰ διὰ δύο λόγους: Α) Νὰ μὴ κομπάζωμεν καὶ ἀλαζονευώμεθα μόνον διὰ τὰς λέξεις, ἐνῶ ἡ ζωὴ μας παρουσιάζει ὀξυσεύς ἀθλιότητα. Β) Νὰ μὴ ἀντιμαχώμεθα καὶ σκιαμαχώμεν μόνον ἐξ ἀφορμῆς τῆς χρήσεως ἢ μὴ τοιούτων ἐπουσιωδῶν ὀνομάτων.

Μὲ αὐτὸ δὲν λέγομεν οὔτε συνιστῶμεν, ὅτι πρέπει νὰ λάβωμεν μίαν γομολάστιخان καὶ νὰ σβήνωμεν, ὅπου βροῦμε τὴν λέξιν «γνήσιος». Ἀπλούστατα, κατὰ τρόπον γενικώτερον, θέλομεν νὰ ποῦμε, ὅτι τὸ κριτήριον τῆς ἀξίας ἐνὸς κινήματος ἢ ἐνὸς πράγματος δὲν εἶναι τὸ ὄνομα, ἀλλὰ μόνον τὸ φρόνημα, αἱ διαθέσεις καὶ ἐν γένει ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου· πρὸ παντὸς νὰ μὴ δημιουργοῦμεν μάχας καὶ ἐριδας ἐξ ἀφορμῆς τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν λέξεων, ὅταν αὐταὶ δὲν ἀναφέρωνται εἰς τὴν ἐπίσημον δογματικὴν ὁρολογίαν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Δογματικὰ θέματα

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΙΜΩΝΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΙΩΑΝ. ΜΟΣΧΟΥ (1)

Ἀπῆλθομεν ἐν μιᾷ εἰς τὸν οἶκον Στεφάνου τοῦ σοφιστοῦ ἐγὼ καὶ ὁ κύριος Σωφρόνιος, ἵνα πράξωμεν ἦν δὲ μεσημβρινόν. Ἐμενε δὲ εἰς τὴν Ἀγίαν Θεοτόκον, ἣν ὁκοδόμησεν ὁ μακάριος πάπας Εὐλόγιος, τὴν ἐπονομαζομένην τῆς Δωροθέας. Ὡς οὖν ἐκρούσαμεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ φιλοσόφου, παρέκυψε κόρη λέγουσα: καθεύδει, ἀλλ' ὀλίγον ἐξικακήσατε (περιμένετε).

Τότε δὴ λέγω τῷ κυρίῳ Σωφρόνιῳ. Ἀγῶμεν ἐν τῷ Τετραπύλῳ κακεῖ μένωμεν. Ἔστιν δὲ ὁ τόπος τοῦ Τετραπύλου πᾶν σεβάσιμος παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρεῦσιν. Λέγουσι γὰρ, ὅτι τὰ λείψανα Ἱεροῦ, τοῦ προφήτου, ἀπὸ Αἰγύπτου λαβὼν Ἀλέξανδρος, ὁ κτίστης τῆς πόλεως, ἐκεῖ αὐτὰ κατέθετο. Ὡς οὖν ἀπῆλθομεν εἰς τὸν τόπον οὐδένα εὗρομεν, εἰ μὴ τρεῖς τυφλοὺς μεσημβρινὴ γὰρ ἦν. Ἀπῆλθομεν οὖν πλησίον τῶν τυφλῶν μεθ' ἡσυχίας καὶ σιωπῆς καὶ ἐκαθήσαμεν ἔχοντες τὰ βιβλία ἡμῶν. Ἐλάλουν δὲ οἱ τυφλοὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ λέγει ὁ εἰς τῷ ἄλλῳ. Ὁντως οὐ, πῶς γέγονας τυφλός; Καὶ ἀπεκρίθη λέγων· Ναύτης ἦμην νεώτερος· καὶ ἀπὸ Ἀφρικῆς ἐπλόμεν καὶ ἐν τῷ πελάγει ὁφθαλμιάσας καὶ μὴ ἔχων πῶς περιοδευσθῶ, τὰ λευκώματα ἔσχον ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς μου καὶ ἐτυφλώθην. Λέγει καὶ τῷ ἄλλῳ· Σὺ, πῶς γέγονας τυφλός; Ἀπεκρίθη κακεῖνος λέγων· Ὑαλοπὸς (ὕαλουργός) ἦμην τὴν τέχνην καὶ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐπίχυσιν ἔσχον οἱ δύο ὁφθαλμοὶ καὶ ἐτυφλώθην. Λέγουσιν ἄλλῳ κακεῖνοι. Σὺ πῶς γέγονας τυφλός; ὁ δὲ ἀπεκρίθη· ὄντως ἐγὼ λέγω ὑμῖν· ὅταν ἦμην νεώτερος, ἐμίσησα τὸν κάματον πᾶν· γέγονα δὲ καὶ ἄσωτος. Οὐκ ἔχων οὖν πόθεν πάγω λοιπόν, ἐκλεπτον. Ἐν μιᾷ οὖν τῶν ἡμερῶν μετὰ τὸ ποιῆσαι με πολλὰ κακὰ ἱστάμην οὖν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν καὶ θεωρῶ νεκρὸν ἐξοδιζόμενον (κηδεύομενον) καλῶς φοροῦντα. Ἀκολουθῶ οὖν ὀπίσω τοῦ ἐξοδίου, ἵνα θεωρήσω πού μέλλουσιν αὐτὸν θάπτειν. Οἱ δὲ ἤλθον ὀπίσω τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου καὶ ἔθηκαν αὐτὸν εἰς μνημεῖον καὶ ἀπῆλθον. Ἐγὼ δὲ ὡς εἶδον ἀπελθόντας αὐτοὺς, εἰσῆλθον εἰς τὸ μνημεῖον καὶ ἀπέδυσα αὐτὸν, εἴ τι ἐφόρει, ἐσάσας (ἀφίσας) αὐτῷ ἐν μόνον ὀδόνιον (σάβανον). Ὡς οὖν ἐμελλον ἐξέρχεσθαι ἐκ τοῦ μνημεῖου λαβὼν πολλὰ πᾶν, ἡ κακὴ μου πρᾶξις λέγει μοι: Λάβε καὶ τὸ ὀδόνιον αὐτοῦ, ὅτι πιθανὸν ἔστι. Ὑπέστρεψα οὖν ὁ δαίτιος ἐγώ. Καὶ ὡς ἀπέδυον αὐτὸν τὸ ὀδόνιον, ἵνα γυμνὸν αὐτὸν ἐάσω, ἀνακάθηται ὁ νεκρὸς ἔμπροσθέν μου καὶ ἐκτείνας τὰς δύο χεῖρας αὐτοῦ ἐπ' ἐμὲ τοῖς δακτύ-

(1) Ὁ Ἰωάννης Μόσχος ἦτο Μοναχὸς καὶ συγγραφεύς. Ἐγεννήθη περὶ τὸ 545 εἰς τὴν Λαμασκὸν τῆς Συρίας. Κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Περσῶν εἰς τὴν Συρίαν καὶ τὴν Παλαιστίνην ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἐπειτα εἰς Ρώμην, ὅπου καὶ ἀπέθανε περὶ τὸ 620. Ἀξιόλογον μνημεῖον τῆς χριστιανικῆς λογοτεχνίας εἶναι τὸ ἔργον τοῦ Λειμῶν, περιέχον πολλὰς εἰδήσεις περὶ μοναχῶν καὶ μοναχικοῦ βίου. Γραμμένο μὲ ἀπλότητα κατέστη τὸ προσφιλέστατον ἀνάγνωσμα εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ εἰς τὴν Δύσιν, μεταφρασθὲν εἰς τὴν Λατινικὴν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΡΟΣΥΝΟΔΟΥ

ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Μοναχοῦ Θεολόγου Διονυσίου

Πῶς θὰ δυνηθῶμεν κατόπιν τούτου νὰ ὁμιλῶμεν περὶ ἑμμονῆς, εἰς τὰ Πατερικὰ δοξα; Πῶς θὰ ἀμυνθῶμεν κατὰ τῶν ποικίλων αἰρέσεων, ἐφ' ὅσον οἱ σχιθέντες Παλαιοσημ)ται προκαλοῦν κατηγορίας καὶ ὁ ἔξω κόσμος μᾶς οἰκτεῖται διὰ τοὺς διωγμούς, οὓς κινεῖ ἐναντίον τῶν; Ὁ Μικαριώτατος προκατήμενος κ. Δωρόθεος, διὰν ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν, ἐπεσχέθη πολλὰ ὑπὲρ τῆς εἰρηνικῆς διευθετήσεως τοῦ ζητήματος. Ἦδη παρατηρῶμεν, ὅτι αἱ καλαὶ του διαθέσεις συνεπνίγησαν ὑπὸ τῶν κύκλω αὐτοῦ ἀκινθῶν. Πού βαίνομεν λοιπὸν ;...

Τὸ Ἅγιον Ὅρος οὐ πυνεται προσευχόμενον νυκτὸς καὶ ἡμέρας, διὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ ἀνυπολογίστου τούτου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κηκοῦ. Ἄν καὶ ἀνήκει εἰς τὸ κλῆμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐν τούτοις ἔτιραξεν πολλὰ πρὸς ἀναχίτιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τὸν ὀλισθόν τῶν καινοτομιῶν. Δυστυχῶς ἐπὶ τῷ τέλει δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὴν νεοσημολογιακὴν σπουδὴν τῶν. Θὰ παρέλθουν ἱκανὰ ἔτη, διὰ νὰ ἐκτιμηθῇ ἡ συμβολὴ τῶν Ἀγιορείτων εἰς τὴν διαφύλαξιν τῶν ὁρθοδόξων παραδόσεων, ἰδίᾳ κατὰ τὴν τελευταίαν τριακονταετίαν. Καὶ ὅμως τοὺς ἔχαρακτῆρισαν ὡς ἀμαθεῖς. Δὲν ἀρνοῦνται τὴν κατηγορίαν, προκειμένου περὶ ἀνωφελῶν πραγμάτων, ἀλλὰ διὰν ἵναι περὶ πίστεως, χωρίζουν τὴν ὁρθοδόξιαν, ὅσον ὀλίγοι ἐκ τῶν πεπαιδευμένων, οὐ μὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν βιοτὴν. Δικαιολογεῖται ἐπὶ πλέον νὰ διακηρύξουν, ὅτι ἀρνηθέντες νὰ ἀποδεχθῶν τὸ διορθωμένον Γρηγοριανόν, παρέσχον βαρὺν παράδειγμα ὁρθοδόξου σκέψεως. Βεβαίως, δὲν ἀπεσχίσθησαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν, δὲν διέκοψαν τὴν πρὸς αὐτὴν ἀναφορὰν καὶ κοινωνίαν. Ἀλλ' ἡ ἀρνήσις ὑποταγῆς τῶν, συναφεῖα πρὸς τὴν διατήρησιν κανονικῶν σχέσεων, ἀποδεικνύει ὅτι, οἱ Ἀγιορεῖται δὲν εἶναι μόνον πιστοὶ φύλακες τῶν παραδόσεων, ἀλλὰ καὶ πολιτικοὶ μέ βιθεῖαν πείραν καὶ ἡττημένα κριτήρια. Πῶς νὰ ἀπεγύμνουν τὸ μαρτυρικὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀπὸ τοῦ ὀριότατον κόσμημά του, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ Ἅγιον Ὅρος ἐν ὅλῃ τῇ Ἀνατολῇ!...

Ἐν τῷ θέματι τῷ Ἡμερολογιακῷ, χρεωστοῦ-

λοῖς αὐτοῦ ἔξεσέν μου τὴν ὄψιν καὶ ἐξέβαλε τοὺς δύο μου ὀφθαλμούς. Τότε ἐγὼ ὁ ἄθλιος ἔασας πάντα μετὰ θλίψεως πολλῆς καὶ κινούνου ἐξῆλθον ἐκ τοῦ μνήματος. Ἰδοὺ εἶπον ὑμῖν κἀγὼ, πῶς γέγονα τυφλός. Ταῦτα ἀκουσάντων ἡμῶν νεύει μοι ὁ κύριος Σωφρόνιος καὶ ἀνεχώρησamen ἐξ αὐτῶν. Καὶ λέγει μοι ὄντως σύ, κύρ ἀββᾶ, μὴ πρόσωμεν σήμερον.

Μεγάλως γὰρ ὠφελήθημεν. Ὁφεληθέντες οὖν γεγραφήκαμεν, ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀκούοντες ταῦτα ὠφελῇτε! Ἀληθῶς γὰρ δι' οὐδεὶς ποιῶν κακὸν λανθάνει Θεός. Καὶ τοῦ μὲν διηγήματος τούτου ἡμεῖς, αὐτήκοοι παρὰ τοῦ πεπονθότος γεγόναμεν.

J. P. Migne Patrologia Graeca

τ. 81, σ. κ. 77

μεν νὰ διαστείλωμεν τὰς ἀκρότητας καὶ τὰς καταχρήσεις, αἵτινες παρετηρήθησαν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ζητήματος τούτου. Ὅπως καθε ἀνώματος περιόδος παρουσιάζει ἐκτροπὰς, οὕτω καὶ ἡ προεξηγηθεῖσα ἀρρυθμία εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας ἐγέννησε τὴν Κερατέα. Οὐδὲν ἔχομεν νὰ εἴπωμεν περὶ τῶν εὐλαβεστάτων Μοναζουσῶν τῆς Μονῆς αὐτῆς, παρὰ τὰ σφιλερὰ περὶ Ἐκκλησίας φρονήματά των. Ἄλλοι ὄψονται δι' αὐτά. Ἐκεῖνο, ὅπερ εἶναι σοβαρώτατον εἶναι ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἡ Μονὴ παύει νὰ εἶναι τόπος ἡσυχίας καὶ προσευχῆς καὶ καθίσταται περιοχὴ, ἐν ἣ σχηματίζεται ἀπερίγραπτος τις Ἐκκλησία, ἀποτελουμένη ἐκ δέκα ἐπισκόπων, μὲ τὰς μέτρας των, τὰ ἐγκόλπια των, τὰς ποιμαντορικὰς ράβδους των καὶ μὲ τὰ χρυσοκέντητα... ὑποπόδια των. Μάρτυς μου ὁ κ. Μπιστιᾶς, ὅστις ἔφριξεν ἐπὶ τῷ θεάματι, εἰπὼν, τοῦτε αὐτὸς ὁ Πάπας εὐμοισεῖ ὑποποδίου! Τὰ πολεμοῦντα τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ πονηρὰ πνεύματα, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ σοφισθοῦν ἐπιτυχέστεραν διακωμώδησιν τοῦ Ἐπισκοπικοῦ βαθμοῦ.

Ἐν τούτοις, οἱ ἀξιωματοῦχοι αὐτοί, οἵτινες ἀπετέλουν τὸν ἐκκλησιαστικὸν διάκονον τοῦ ἀτυχοῦς Ματθαίου, καὶ ἡδη συγκροτοῦν ζηλοτύπως ἀπρητισμένην Σύνοδον, εἶναι ἀθροῦποι ἀπλούστατοι, ἀμοθέστατοι καὶ... ἀθωώτατοι τῶν περὶ αὐτῶν πραγμάτων. Εἰς μόνον ἐξ αὐτῶν εἶναι ἄξιος πολλῶν τιμωρίων. Ὁ... Ἀρχιεπίσκοπος Πειραιῶς, Θεολόγος, μὲ πείραν ἐκκλησιαστικὴν, πῶς ἐτόλμησε νὰ δεχθῇ χειροτονίαν παρ' ἀκύρων Ἐπισκόπων; καὶ πῶς μετὰ τὴν χειροτονίαν του ἐδέχθη νὰ συλλειτουργήσῃ ὡς ἀελοὺς ἱερῆς ἐν τῇ Σκῆτι τῶν Καυσοκαλυβίων τοῦ Ἁγίου Ὁρους; Καὶ ἐπειδὴ ὅλη αὐτὴ ἡ κατάστασις ἔξω τῶν Ἀθηνῶν θεμελιούται ἐπὶ τοῦ ψεύδους, ὁ τελετάρχης τῆς χειροτονίας τοῦ... Ἀρχιεπισκόπου, ἡλίευσεν ἕνα ὁρμήτατον λόγον περὶ ἀρχιερωσύνης τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, προέταξεν δύο ἀθλίας παραγράφους ἐν ἀρχῇ καὶ τὸν ἀπηγγέλει ὡς ἰδικόν του πρὸς ἐκπληξιν καὶ θαυμασμόν τῶν νοημόνων... Ἱεραρχῶν καὶ τοῦ ἀφελοῦς λαοῦ.

Ταῦτα γράφονται διὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτις ἀπηξίωσε νὰ θέσῃ ὡς θέμα, ἐκθέτον τὴν Ἐκκλησίαν μας ἀπαραδέκτως εἰς τοὺς ξένους ἡμερολογιακὸν ζήτημα, ἐν τῇ Πανορθοδόξῃ Προσυνόδῳ. Καὶ ἡ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ παλαιόν, ἢ διὰ τῆς κανονικῆς ὁδοῦ νὰ νομιμοποιήσῃ τὸ ἐν χρήσει. Πείρος θὰ ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ εὐθύνας ἀπὸ τοὺς ἀπλοϊκοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους, ἢ νὰ τοὺς ἐγκαλέσῃ ἐπὶ ἀντιποιήσεσι ἀρχῆς; Ὁχυροῦνται ὀπισθεν τῶν τειχῶν τοῦ Μοναστηρίου, τὸ ὅποιον, πιστεύουν ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ, ὅτι κατέστησε τὴν Ἐκκλησίαν Σχισματικὴν, Αἰρετικὴν, καὶ ὅ,τι ἄλλο γεννήσῃ ἡ ἀδόκιμος διάνοιά των. Καὶ αὐτοὶ μὲν, ὡς εἴπωμεν, εἶναι ἀπλοῖοι καὶ ἔχουν τὸν ἀποχρῶντα λόγον των, τὸν ὅποιον ἐδημιούργησεν ἡ σκανδαλισθεῖσα ἀσθενὴς συνείδησίς των. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως

τί ἐνήργησε τριάκοντα τρία ἡῶν ἔτη, διὰ τὰς ψυχὰς χιλιάδων ἀνθρώπων, «ὅπερ ὢν Χριστὸς ἀπέθανε»; Καὶ διατὶ μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου νὰ μὴ μεριμνήσῃ διὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ αὐτοῦ, ὅπερ αὐτομάτως θὰ ἔλυνε κατὰ τὸν καλύτερον τρόπον σωρεῖαν ὅλην προβλημάτων τῆς;

Ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς Προσυνόδου, ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν συγκεκριμένως, ὅτι, ἐν ᾧ, ὡς ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας κατονομάζονται ὁ Ρωματοκαθολισμός, ὁ Οὐνιτισμός, ὁ Προτεσταντισμός, καὶ ὁ Χιλιασμός, ἀποσιωπᾶται τελείως ὁ μέγιστος ἐξ ὅλων τούτων τῶν ἐχθρῶν, ὁ Μασσαωνισμός. Ἐν τῇ Διορθοδόξῳ Ἐπιτροπῇ τοῦ Ἀγίου Ὁρους, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐτέθη τὸ θέμα τῶν τολεμίων τῆς Ὁρθοδοξίας. Καίτοι ὅμως τότε δὲν εἶχεν ἐμφανισθῇ ἡ ἔκτασις τοῦ κινδύνου τούτου, ἐν τούτοις ὁ Ἀρχιδίας Νικόλαος, ἀγὴρ ἀσκητικώτατος, ἔθεσε τὸ ζήτημα ὡς ἴδιον ἐπεῖγον, εἰπὼν τὰ ἀξιωματικώτατα ταῦτα: «Ἡ μεγάλη Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἐσημείωσεν ἐν τῷ καταλόγῳ αὐτῆς αἰρέσεις τινὰς ὀνομαστί, ὡς τὸν Οὐνιτισμόν, Χιλιασμόν κ.τ.λ., ἀλλ' ὁ Μασσαωνικός κίνδυνος ὑπερβαίνει πάντας, καὶ δυστυχῶς ἱκανοὶ τῶν διανοουμένων εἶναι συνδεδεμένοι μετ' αὐτοῦ. Οὗτος εἶναι ὁ νέος Ἀρειανισμός καὶ ἐνώπιον ἡμῶν πρόκειται μέγας ἀγὼν, ὃν ὀφείλομεν ἀνευ φόβου νὰ ἀναλάβωμεν ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ. Ὁ μεγαλειότερος κίνδυνος τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῷ κόσμῳ δὲν εἶναι ὁ Μπλοσεβικισμός ἢ ἄλλο τί, ἀλλ' ὁ Τεκτονισμός, διότι εἶναι ἐχθρὸς ἐξωτερικὸς καὶ ἐσωτερικὸς...».

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ἔδρα ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Νίκης, ἀριθ. 33

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Ἐντάκτου Γενικῆς Συνελεύσεως

Καλοῦνται τὰ μέλη τῆς Πανελληνίου Θρησκευτικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας εἰς ἑκτακτὸν Γενικὴν Συνέλευσιν συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 29 τοῦ Καταστατικοῦ τὴν 2αν Ἰουνίου 1957 κατὰ τὸ ν. ἡ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 π. μ. εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ὁργανώσεως (ὁδὸς Νίκης 33) μὲ θέματα:

1) Λογοδοσία Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

2) Διάφοροι ἀνακοινώσεις.

3) Ἐκλογὴ Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς διενέργειαν ἀρχαιρεσιῶν ἀναδείξεως νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Δικαιώμα ψήφου ἔχουσι τὰ ταμειακῶς ἐν τάξει μέλη.

Ἐν περιπτώσει μὴ ἀπαρίας ἢ ὡς ἄνω ἑκτακτὸς Γενικὴ Συνέλευσις θὰ γίνῃ τὴν 9ην Ἰουνίου 1957 μὲ τὰ αὐτὰ θέματα καὶ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον καὶ χρόνον.

Ἐντολῇ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Κων/νος Θεοφάνους Γεώργιος Τζιμόπουλος

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ

Κυριακὴ Παραλύτου
Κυριακὴ Σαμαρείτιδος

«Κύριε ἄνθρωπον σὺκ' ἔχω». Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ παράπονον τοῦ πρωταθλητοῦ τῆς ὑπομονῆς, τοῦ παραλύτου!

Μαρτύριον φρικτώτερον καὶ ἀπὸ τὴν παράλυσιν τῶν μελῶν του, πόνος δεύτερος καὶ ἀπὸ τὴν ταλαιπωρίαν τοῦ σώματος ἦταν ἡ μοναξιά, ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ παραλύτου. Εἰς ἓνα πολυσύχναστο μέρος, εἰς μίαν πολυθρόνην περιοχὴ δὲν εἰσέρθη οὔτε ἓνας ἄνθρωπος νὰ συμπονέσῃ τὸν παράλυστον καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ στὸ δρόμο τῆς υγείας του. «Κύριε ἄνθρωπον σὺκ' ἔχω». Πόσες ψυχὲς ἐπαναλαμβάνουν τὸ μελαγχολικὸ αὐτὸ παράπονον τοῦ παραλύτου! Πόσες φορὲς ἡ μοναξιά καὶ ἡ ἐγκατάλειψις κάνουν τοὺς Χριστιανοὺς νὰ πονοῦν! Πόσες φορὲς ἡ κακία τοῦ ἀνθρώπου, ἡ τυμμένη μὲ μιὰ ἐκθαμβωτικὴ εὐσέβεια δὲν τυραννεῖ τὸν ἀδελφόν μας.

Μέσα ὅμως σ' αὐτὴ τὴν μοναξιά, σ' αὐτὴ τὴν φρικτὴ ἀπομόνωσιν, σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ τῆς κακίας βαδίζει ἕνας! Εἶναι ὁ μοναδικὸς Φίλος, ὁ εὐλικρινὴς πλησίον, ὁ μόνος γνωστός, ὁ πραγματικὸς ἀδελφός, ὁ στοργικὸς Πατέρας. Εἶναι ὁ Κύριος! Εὐτυχημένους οἱ ψυχές, ποὺ θὰ ἀφυπνισθοῦν σύντομα ἀπὸ τὴν αὐταπάτην τῆς ἀνθρωπίνης φιλίας καὶ θὰ ἀναζητήσουν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου τὸν συνοδοιπόρον τοῦ βίου, τὸν παντοδύναμον ἐπισχυτὴν τῆς ἀδυναμίας των. Τότε ὅλα γύρω τους θὰ τὰ δοῦν ὥραϊα, θὰ φωνάξουν κάτω ἀπ' τὴν ἀγκαλιά Του γιὰ τὸν ἴδιον κόσμον, ποὺ τοὺς πίκρανε «Ἰδοὺ καλὰ λίαν».

Η ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ἐνα ναυάγιο ἔρχεται εἰς τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ. Εἶναι μιὰ γυναῖκα ἀπ' τὴν Σαμαρεία. Δὲν εἶναι ἀποκλειστικὰ ὑπεύθυνα διὰ τὴν πτώσιν της. Μαζὺ της φταίνει καὶ ὅσοι συνέργησαν εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Ἀλλ' εἰς αὐτὸ τὸ θέατρο, ποὺ λέγεται κόσμος, ξεγλυστροῦν πάντα πρὸς τὰ παρασκήνια οἱ πραγματικοὶ ἔνοχοι ἢ τοῦλάχιστον οἱ ἐξ Ἰσου συνένοχοι καὶ μένοντες ντροπιασμένοι ἐπὶ τῆς σκηνῆς οἱ ἀδύνατοι, οἱ ἀνίσχυροι. Αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὴν Σαμαρεῖτιδα. Ἄν ὅμως γιὰ τὰ μάτια ὅλου τοῦ ἄλλου κόσμου ἦταν ἡ ἁμαρτωλὴ, ἡ πηγὴ τῆς ἀποπνευματικῆς ἡθικῆς δυσσομίας, διὰ τὰ ἀκριβοδίκαια καὶ βαθυσκοπικὰ μάτια τοῦ Κυρίου ἦταν ὁ θλιβερός τραυματίας τοῦ βίου, τὸ ἀδύνατον καὶ ἀνίσχυρον πλάσμα, ποὺ ἡμάρτησε τόσο πολὺ, ὅση λίγη ἀντοχὴ εἶχε, καὶ τόσο λίγο ἰσχυρότεροι ἦσαν οἱ συνένοχοί της. Αὐτὸ τὸ τραυματισμένον πλάσμα του ἦταν καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐπιγείου παρουσίας Του. Σ' αὐτὸ προσφέρει «τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν, τὴν «δωρεάν τοῦ Θεοῦ». Σκεφθῆκαμε ποτὲ τί κρύβουν οἱ ἐπουράνιες αὐτὲς προσφορές; Τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; Ἡ Δωρεὰ τοῦ Θεοῦ; Φαντασθῆτε ἓνα σκουλήκι νὰ ἔσπῃ στὴν σκοτεινὴν ὑγρασίαν τοῦ βούρκου καὶ καταδικασμένο κάθε στιγμὴ νὰ πατηθῇ. Φαντασθῆτε ἓνα στοργικὸ χέρι νὰ πιάνῃ τὸ σκουλήκι αὐτὸ καὶ νὰ τὸ μεταμορφώσῃ, σ' ἓνα

χαρούμενο πουλάκι, βάζοντάς το νά κελαϊδῇ χαρούμενα κ' εὐτυχισμένα σ' ἓνα παράδεισο.

Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ χειρονομία ἐκφράζει κάπως, χοντρικὰ βέβαια, τὴν Δωρεὰ τοῦ Θεοῦ. Σὰν τὴν Σαμαρείτιδα εἴμαστε ὅλοι. Μέσα μας ἡ διαφθορὰ ἔχει καταστρέψει κάθε οὐράνια ὁμορφιά. Δὲν ἔχει σημασία ἂν κρατήσαμε τὰ προσχήματα καὶ δὲν πήραμε «πέντε ἄνδρες» ἢ «πέντε γυναῖκες». Σημασία ἔχει, ὅτι ἀληθεύει σὲ μᾶς ὁ λόγος τοῦ Δαυὶδ: «Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκύσθη με ἡ μήτηρ μου». Ἔχουμε ἀνάγκη λοιπὸν ἀπὸ τὴν Δωρεὰ τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν. Μὲ ἀπλὴ καὶ ταπεινὴ ψυχὴ, μὲ βαθεῖα ἐπίγνωσι τῆς ἀθλιότητός μας, μὲ εὐλικρινὴ ὁμολογία τῶν σφαλμάτων μας ὡς τὸ ζητήσουμε ἀπὸ τὸν Κύριο, ποὺ πρόσχαρα μᾶς περιμένει στὴν πηγὴ τοῦ Ἰακώβ, στὴν Ἐκκλησίᾳ.

Παράλυτος! Σαμαρεῖτις! Δυο πονεμένες ψυχές, τίς ὁποῖες ἀναζητήσε ὁ Κύριος καὶ τίς ἀνεκούφισε, τίς ἔσωσε. Αὐτὸ εἶναι τὸ συντριπτικὸ μεγαλεῖο τῆς Θεῆς Προνοίας. Ἀναζητεῖ καὶ φροντίζει γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο, μὲ τὴν ἴδια φροντίδα ποὺ μεριμνᾷ γιὰ τὰ σύμπαντα. Καὶ αὐτὴ ἡ συναίσθησις μᾶς ξεκουράζει καὶ μᾶς παρηγορεῖ. Δὲν εἴμεθα μόνοι. Καὶ ἂν ἡμεῖς ἐγκαταλείψουμε τὸν εαυτὸ μας, δὲν τὸν ἐγ καταλείπει ὁ Ἐπουράνιος Πατέρας μας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

ΔΡΑΜΑ, Ἀπρίλιος 1957.— Κατὰ τὴν περίοδον τῆς Ἀγ. Μεγ. Τεσσαρακοστῆς—Μεγ. Ἑβδομάδος καὶ Ἀγίου Πάσχα ἐξυπηρετήθησαν ὅλα τὰ Πῆτα τῶν Γ. Ο. Χ. Ἀνατ. Μακεδονίας—Θράκης. Μόνον τὸ Ἀρχαῖον ἡρωϊκὸν Παράρτημα Ἀγίου Πνεύματος—Σερρών ἔμεινε τελείως ὀρφανὸν ἱερέως. Τὸ Παράρτημα Ποταμίας—Θάσου τὸ ἐξυπηρετήσεν ὁ ἐξ Ἀγίου Ὁρους ἱερομόναχος Συμεὼν Μόσχοβος. Τὰ Πῆτα Ἀγ. Ἀθανασίου—Δράμας—Ξάνθης καὶ Κομοτηνῆς ἐξυπηρετήσεν ὁ αἰδ. ἱερεὺς Μιχαήλ. Τὸ Πῆμα Ἀμυσιανῶν—Καβάλας ἐξυπηρετήσεν ὁ ἱερομόναχος Θεόκτιστος, ἐφημέριος Κοινότητος Γ. Ο. Χ. Καβάλας. Εἰς τὴν πόλιν Δράμας συνεχῶς ἱεουργοῦν καὶ οἱ δύο ἱεροὶ Ναοὶ τῶν Γ. Ο. Χ. Τὴν 15ην Ἀπριλίου καὶ ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Γ. Ο. Χ. Δράμας ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῶν Θεσίων νέων Παναγ. Ἀθ. Γούτα μετὰ τῆς Λουβουλίνας Νικ. Κλημάτου μὲ παρὰνυμφον τὴν Ἀργυρὴν Θεαγ. Λασκαρίδου. Ἐπισχες ἐτελέσθη ἡ βάπτισις τοῦ τέκνου τοῦ Π. Θ. Ἡλιάδου, ὀνομασθέν Π. Ἀ. Ὁ. Σ., μὲ ἀνάδοχον τὴν ἐξ Ἀθηνῶν Δέσποιναν Θ. Κουρούκλη. Ἀμφότερα τὰ Ἅγια Μυστήρια ἐτέλεσεν ὁ αἰδ. ἱερεὺς Μιχ. Ν. Σαββόπουλος. Κατόπιν ὁ νεοφώτιστος Παῦλος μετ' ἀναστασίμων ἐκκλ. ἀσμάτων μετεφέρθη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου οἱ εὐτυχεῖς γονεῖς του καὶ ἡ ἀνάδοχος ἐδέχθησαν τὰ συγχαρητήρια τῶν τιμησάντων τὴν ἁγίαν βάπτισιν.

Υπεσθύνος ὕλης Παναγιώτης Κ. Βρεττάκος
Νίκης 33—Ἀθήναι
Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 38

ΠΩΣ ΕΓΝΩΡΙΣΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ

Ἰγνατίου Μπέτση — τέως ἐφημερίου τῶν ἐν Μπάρι καὶ Πρίντζι Ἰταλίας Ἑλλήν. Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἐνα μέτρον τῆς ἀξίας καὶ τοῦ βάρους τοῦ κινήματος τῆς εὐσεβείας εἶναι καὶ ἡ προσέλευσις εἰς τὰς τάξεις μας νέων κληρικῶν ἐγνωσμένης ἀρετῆς καὶ μορφωμένων. Τελευταίως προσεχώρησε ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἰγνάτιος Μπέτσης. Δὲν γράφομεν περισσότερα διὰ νὰ μὴ προσκορῶμεν εἰς τὴν ἐπαινετὴν μετριοφροσύνην τοῦ ἐκλεκτοῦ κληρικοῦ, Δημοσιεύομεν κατωτέρω ἀρθρον του, δι' οὗ ἀκθεται τοὺς λόγους τῆς προσχωρήσεώς του.

Α'.

Ὅταν πρὸ τριετίας ἀπεφάσιζα ὑπείκων εἰς πολυχρόνιον ζωὴν ἐπιθυμίαν, ν' ἀφιερωθῶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ μυστικοῦ Ἀμπελώνος τοῦ Κυρίου μας, δὲν ἐφантаζόμην ποτέ, ὅτι θὰ ἀνεκάλυπτον ἀργότερα ὅτι εὐρισκόμην ἔξω αὐτοῦ τοῦ μυστικοῦ Ἀμπελώνος.

Ἡ παραμονὴ μου στὸ ἐξωτερικὸν μὲ εἶχε κάνει νὰ λατρεύω κυριολεκτικῶς τὴν ὀρθοδοξίαν μας βλέποντας τὴν ἀντίθεσιν τῆς μὲ τίς σατανικὲς ἐφευρέσεις τῆς Δύσεως ποὺ ἦσαν πολὺ κατώτερες καὶ ἀνάξιες δι' ἓνα πνευματικὸν ἄνθρωπον. Δὲν θάφινα ἐπομένως εὐκαιρίαν, ποὺ νὰ μὴν διαλαλῶ εἰς γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους ὁμοδόξους καὶ ἑτεροδόξους τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἀμωμήτου πίστεώς μας καὶ τὴν ἀνάγκην ἐπιστροφῆς εἰς Αὐτὴν λέγοντάς τους ὅτι ἐὰν θέλομεν νὰ ζήσωμεν τὴν ἀνωτέραν ζωὴν τοῦ πνεύματος, ἐὰν θέλωμεν νὰ αἰσθανθοῦμεν τὴν λατρευτικὴν κατάνυξιν καὶ τὴν ζωογόνον προσηνὴν πράγματα ποὺ εἶναι ἐντελῶς ξένα ἀπὸ τὰ ὕλιστικά καὶ χονδροειδῆ κατασκευάσματα τῶν Παπικῶν καὶ Προτεσταντῶν πρέπει νὰ ξαναγυρίσωμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν 8 πρώτων αἰώνων.

Ἀλλοίμονον ὅμως. Ἐγὼ ὁ ὁποῖος ὑπερήμιζον μὲ ὅσας πτωχὰς δυνάμεις ὁ Κύριος μοῦ εἶχε δώσει τὴν Μίαν, Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν μας Ἐκκλησίαν εὐρισκόμην ἐντὸς Αὐτῆς; Ἐγνώριζον τὴν ὀρθοδοξίαν ἀλλὰ μόνον θεωρητικῶς. Τὴν εἶχα θαυμάσει ἐντὸς τῶν κειμένων τῶν ἀθανάτων Πατέρων, ἐντὸς τῶν ἱερῶν κανόνων, ἐντὸς τοῦ ἀληθοῦς πνεύματος τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἀλλὰ δὲν τὴν εἶχα γνωρίσει προσωπικῶς. Ὅταν ἱερεὺς πλέον, ἐπεσκέφθην τὴν Ἑλλάδα ἐπέπρωτο—φεῦ—ν' ἀπογοητευθῶ! Αὐτὰ ποὺ ἐκαυτηρίαζον στοὺς ἀντίχριστους αἱρετικούς τὰ ἔβλεπα πραγματοποιούμενα σχεδὸν κ' ἐδῶ. Μισθοὶ κληρικῶν, κατηγορίες γάμων, διατιμήσεις, συγκαταβάσεις καὶ ἀφάνταστες ὑποχωρήσεις ἐξομολόγων-πνευματικῶν, θεατρικὲς τετραφωνίες στοὺς Ναοὺς μας, καλλωπισμοὺς ἱερῶν, ἐκδόσεις καὶ μεταφράσεις καθολικῶν καὶ προτεσταντικῶν ἔργων, ἀποστολὴ θεολόγων μὲ ὑποτροφίες στοὺς αἱρετικούς καὶ σκοτισμένους διαμαρτυρομένους κλπ. διὰ νὰ μορφωθοῦν καλλίτερα, συμβούλια ὀρθοδόξων μετ' ἐμπαικτῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ πλείστας ἄλλας ἀτασθαλίας, σκάνδαλα, καταχρήσεις καὶ κυρίως καινοτομίας ἐντελῶς ἀσυμβιβάστους πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας μας ποὺ δὲν ἐπιδέχεται μήτε αὕξησιν μήτε μείωσιν τῆς πίστεώς της—κατὰ τὴν γνωστὴν ἐτυμολογίαν τῆς Ζ' Ἀγίας καὶ Οἰκονομικῆς Συνό-

δου—ὅταν εἶδον λοιπὸν ὅλ' αὐτὰ ἀρχίζα νὰ κλονιζομαι καὶ ν' ἀμφιβάλλω γιὰ τὴν πίστιν μου. Τί λοιπὸν κι' ἐμεῖς οἱ ὁρθόδοξοι, ἔλεγα, εἴμαστε τὸ ἴδιο καὶ χειρότεροι ἀπὸ τοὺς Φράγκους;

Πῶς λοιπὸν καταφερόμεθα ἐναντίον των λέγοντας καὶ ὑποστηρίζοντας ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε κατὰ πολὺ ἀνώτεροί των; Μὰ δὲν ἀμφεβάλλον ἀπὸ τὸ ἅλλο μέρος ὅτι κι' ἂν ὁ Κύριος ἐπέτρυνε μίαν τοιαύτην κατὰπτωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας μας, γρήγορα θὰ τὴν ἀνορθώσῃ διότι δὲν εἶναι δυνατόν ἡ Ἀλήθεια νὰ εὐρίσκεται ἐκτὸς αὐτῆς, ἀφοῦ ἐπίστευα καὶ πιστεύω ὅτι ἡ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος.

Ἐκλείσα λοιπὸν τὰ μάτια μου, ἔσβησα ὅ,τι εἶδα, ἐξέχασα ὅ,τι ἤκουσα καὶ γύρισα στὸ ἐξωτερικὸ μὲ σπασμένα μὲν τὰ φτερά, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅμως ὅτι ὁ Κύριος δὲν θ' ἀφίσῃ νὰ χαθῇ ἡ ἐπὶ 20 αἰ. διατηρηθεῖσα ἀμώμητος Πίστις τῶν Πατέρων μας.

Προσπάθησα ὅσον ἤμπορούσα νὰ ἐξαφανίσω τὸν κλονισμὸν ὃν εἶχον ὑποστῇ ὅταν τὰ βέλη ὑπὲρ τῶν ἀμφιβολιῶν μου—ἐὰν δηλαδὴ ὑπηρετοῦσα τὴν ἀληθινὴν Ὁρθοδοξίαν τοῦ Χριστοῦ—ἤρχοντο τώρα νὰ τὰ ἐκτοξεύσουν αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἐνορῶνται μου. «Ξέρεις, παππά μου, πολὺ αὐστηρὰ τὰ λές» αὐτὰ δὲν τὰ κάνουν οὔτε στὴν Ἑλλάδα» ἔλεγε ὁ ἕνας. «Ξέρεις, γέροντα, ἐμένα ἔτσι μὲ εἶχε μάθει ὁ πνευματικὸς μου στὴν Ἀθήνα!...» Ὁ ἄλλος: «Ξέρεις, ἐμένα ἔτσι μὲ εἶχε συμβουλεύσει ὁ ἴδιος ὁ Μητροπολίτης»!!! Κι' ὅταν ἐγὼ ἀπαντοῦσα, ὅτι παραβάσεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων δὲν ἤμπορούσα ν' ἀνεχθῶ, ἐλάβανα τὴν γνωστὴν ἀπειλὴν: «Τότε θὰ γίνωμεν Καθολικοὶ!».

Καὶ πῶς νὰ μὴ γίνουν ἀφοῦ σ' ἕνα φοιτητὴν π. χ. δύο Μητροπολίται Ὁρθόδοξοι (!!!) τοῦ εἶχαν συστήσει νὰ πηγαίνῃ εἰς Παππικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀνευθυμιάστως ἐπήγαινε καὶ ἔφυγε μάλιστα σὲ οὐνίτικη Ἐκκλησία; Καὶ διόλου ἀπίθανον τοῦτο νὰ εἶπον οἱ Μητροπολίται, ἀφοῦ ἤδη πρὸ πολλοῦ συμ-προσεύχονταν μὲ τοὺς πολὺ χειρότερους Προτεστάντας.

Ἄς ἀφίσω ὅμως ἀπειρίαν ἄλλων χαρακτηριστικῶν γεγονόντων ποὺ δείχνουν τὴν κατάπτωσιν τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας καὶ ὅς ἀναφέρει πῶς ἐπὶ τέλους ὁ Ἅγιος Θεὸς μακροθυμῶν ἐπὶ τῷ πλήθει τῶν ἀνομιῶν μου καὶ ἁμαρτιῶν μου μὲ ἐλέησε γνωρίζοντάς μου κατὰ τρόπον θαυμαστὸν τὴν Ἀληθινὴν Ὁρθοδοξίαν του, τὴν Μίαν Του, Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τῆς ὁποίας ὡς ἔχη καὶ πάλιν Δόξαν Αὐτός, ὁ Κύριός μας, ὁ Δεσπότης Χριστὸς ὑπερφηανεύομαι νὰ διακηρύττω ὅτι εἰμαι πλέον ἡλεημένον καὶ ὑπάκουον τέκνον τῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

Παρακλήσεις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφειλόντας ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ ἄλλας πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ὀφειλάς, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς των. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιταγὰς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσι ὁρισθέν τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

ΕΣΤΗΜΕΝΑΙ ΠΑΓΙΔΕΣ

«Δεῖ τὸν Ἐπίσκοπον ἀνέγκλητον εἶναι ὡς Θεοῦ οἰκονόμον» (Τίτον Δ' 7)

Οἱ αὐτοκαλούμενοι ἐπίσκοποι τῆς Κερατέας ἐξαπέλυσαν ἐσχάτως νέαν ἐγκύκλιον καλοῦντες εἰς ἔνωσιν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν αὐτῶν, ὡς δῆθεν μόνων ὁρθοδόξων ἐπισκόπων (Sic) τοὺς ἀπανταχοῦ γνησίους ὁρθοδόξους Χριστιανούς. Προτάσσουν δὲ περὶ τοῦ καλοῦ τῆς Ἐνώσεως πολλὰ ἀποφθέγματα τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἀφορῶντα τὴν ὀφειλομένην ὑπακοὴν τῶν Χριστιανῶν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον.

Ἐκ τῆς Ἐγκυκλίου ταύτης λαμβάνοντες τὸ ἐνδόσημον παρατηροῦμεν τὰ ἀκόλουθα.

Δὲν ὑπάρχει δευτέρα γνώμη, ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐνότης καὶ ἡ εἰς τὸν ἐπίσκοπον ὑπακοὴ ἀποτελοῦν τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα τῆς ψυχικῆς σωτηρίας. Οὐδεμία ἀντίρρησης, ὅτι μόνον διὰ τῆς ἐνότητος καὶ τῆς πειθαρχίας εἰς τὴν κανονικὴν προϋσταμένην Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν τὰ πάντα, κοινὰ καὶ ἴδια, καλῶς καὶ θεαρέστως εὐοδοῦνται. Πλὴν ὅμως οἱ ὑπογράφοντες τὴν ἐγκύκλιον δύνανται ἄραγε νὰ ὁμιλῶσι περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος, αὐτοὶ ἀπὸ τοῦ 1937 ἀδικαιολογῶντες ἐν ἀποστασίᾳ ἀπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἡγεσίας διαέελοντες, καὶ δικαιῶνται νῦν νὰ διεκδικῶσι τπισκοπικὴν ἰδιότητα μὴ εἰσελθόντες διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων ἀλλ' ἀναβάντες ἀλλαχόθεν, ὡς μὴ καλοὶ καὶ ἀληθεῖς ποιμένες, ἀλλ' ὡς κλέπται καὶ λησταί, κατὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ θεοῦ Εὐαγγελίου; (Ἰωάν. 1, 1—2).

Τὴν ἔνωσιν καὶ τὴν πειθαρχίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς θεσμοὺς αὐτῆς ἀπὸ τοῦ 1924 ἀγωνιζόμεθα νὰ στηρίξωμεν. Εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀποβλέπει ὁ πολυετής ἱερὸς ἡμῶν ἀγὼν καὶ χάριν τοῦ σκοποῦ τούτου ἀπεδύθημεν ἐπὶ τριακονταετίαν καὶ πλέον εἰς θυσίας παντοειδεῖς. Ποῖος λοιπὸν πιστῶς καὶ θεαρέστως ὑπὲρ τῆς πατρώας εὐσεβείας καὶ εὐνομίας ἀγωνιζόμενος δὲν θέλγεται ἀκούων ἔνωσιν καὶ ὑπακοήν; Μόνον οἱ θρησκευοκάπηλοι καὶ οἱ ἀσεβεῖς εἰς τὰς διαιρέσεις καὶ τὰς ἀντικανονικότητας ἐπιχαίρουν, ὡς οἱ λύκοι εἰς τὴν ὀμίχλην καὶ ἀνεμοθύελλαν.

Τὴν ἀντικανονικὴν των χειροτονίαν οἱ ὑπογράφοντες τὴν ἐγκύκλιον διὰ πολλῶν σοφιστικῶν ἐπιχειροῦσι νὰ δικαιολογήσωσι πλὴν ματαίᾳ ἢ προσπάθειά των. Δὲν εἶναι, λέγουσι, δογματικὴ ἢ παράβασις των, εἶναι διοικητικὴ ἐκκλησιαστικὴ. Ποῖος ὅμως ἀκριβολογῶν περὶ τὸ Κανονικὸν Δίκαιον εὐκόλως ἀπαλλάσσει τοὺς διαπταίοντας εἰς τὰ διοικητικὰ καὶ προσωπικὰ ἡθικὰ θεσπίσματα, καταδικάζει δὲ μόνον τοὺς εἰς τὰ δογματικὰ προσκρούοντας; Ἐὰν μὲ τὸ μέτρον τοῦτον κριθῶσιν—οἱ παραβάται τῶν Ἐκκλησιαστικῶν νόμων, ἀτιμωρητὶ δύνανται νὰ νυμφευθῇ ὁ ἀδελφὸς τὴν ἀδελφήν, ὁ ἱερωμένος νὰ ἔλθῃ εἰς δεῦτερον καὶ τρίτον γά-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἡ κυψέλη τῆς ἀγάπης

Οὕτω πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ δικαίως, ἡ δὲ γάνωσις τῆς «Παναγίας Ὁδηγητρίας». Τοῦτο ἐκ τῶν γεγονότων ἀποδείκνυται. Εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν, καθ' ἣν ἐγένετο ἡ λογοδοσία τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐφάνη ἡ πολυαχιδὴς φιλανθρωπικὴ δρᾶσις. Οὕτω ἐλειτούργησαν Κατηχητικά, Μορφωτικὰ δμάδες, ἀνεκουφίσθησαν πάσχοντα μέλη, εἰσῆχθησαν εἰς Νοσοκομεία ἀσθενεῖς καὶ τὸ συγκινητικώτερον ἡγοράσθη ἔκτασις εἰς Βαρυμπόπην διὰ μονίους παιδικὰς ἐσχὰς τῶν μαθητῶν τῶν Κατηχητικῶν μας. Εἰς τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν συνετέλεσαν ἐκτός τοῦ ζήλου τῶν ἐν Ἑλλάδι μελῶν τῆς «Παναγίας Ὁδηγητρίας» καὶ ἡ ὑποστήριξις τῶν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μελῶν, ὅπως τῆς κ. Βασ. Παργιάλας καὶ ἄλλων.

Τὸ νεοεκλεγέν Συμβούλιον ἀπηρτίσθη: Μαρία Παπαμακαρίου πρόεδρος, Ἄννα Λέκκα ἀντιπρόεδρος, Βασιλικὴ Κόντου γεν. γραμματεὺς, Μαρία Χατζηγεωργίου ταμία, Μαρία Βεροπούλου, Μελπομένη Ζαχαρία, Ἐδωργία Τσαμίσση σύμβουλοι. Ἐξελεγμένοι ἡ Ἐπιτοπὴ ἡ Καλλιόπη Παπαγεωργίου, Εἰρήνη Βαλογιάννη. Ἀθηνᾶ Γυφτοπούλου.

Κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα, ὅπου δὲν ὑπῆρχε φιλόπτωχον, διανεμήθη ποσὸν 4.000 δρχ.

Εἰς τὴν Κέρτεζην Καλαβρύτων

Εἰς τὰς φθινύρας τῆς «Ἀκροπόλεως» (14.4.57), ἀπήντησαν οἱ Κερτεζῖται ἀποδείξαντες αὐτὰς ψευδεῖς καὶ ἀνυστάτους. Τὸ πάντοτε αὐτὸ «καλῶς πληροφορημένον» φῦλλον παρέστησε διαλελυμένον τὸ παράστημα Κερτέζης καὶ «μετανοήσαντας» τοὺς κατοίκους τῆς γραφικῆς αὐτῆς καὶ ἱστορικῆς κακοπόλεως. Κατ' αὐτὰς ἐπισκέφθη τὴν Κέρτεζην ὁ πανοσιώτατος ἱερομόναχος κ. Διονύσιος Καλάργυρος, Διευθυντὴς τοῦ περιοδικοῦ «Ὁρθόδοξα Νειάτα». Οὗτος ἐγένετο δεκτός μετ' ἀγαλλιάσεως καὶ συγκινητικῶν ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τῶν κατοίκων. Ὁ κ. Διονύσιος ὁμίλησε ἐμπνευσμένως πρὸς αὐτοὺς, ὑπομνήσας τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην τῶν πατέρων μας, οἵτινες κατὰ τὸ 1821 ἐξώρμησαν ἐκ τῆς περισχῆς τῶν διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἔθνους μας. Ἐπανελθὼν ὁ κ. Διονύσιος ἀπεκάλυψε ὅτι ἡ πλειοψηφία τῆς Κερτέζης ἀκολουθεῖ τὸ παλαιὸν καὶ ἡ πολυθρύλητος «προσχώρησις» ἀφείρεται τοὺς εὐαρίθμους «μνημονευντάς», τοὺς ὁποίους παρέρχονται ὁριστικῶς καὶ διπλωματικῶς πρὸς τὴν καινοτομίαν ὁ νέος «μνημονευντής» πληρεξὺς τῆς πόλεως.

Οἱ ὁμόφρονες ἀδελφοὶ τῆς Κερτέζης, παρὰ τὰς πιέσεις καὶ τὰς κακοτυχίας (κλεισιμον ναοῦ, διωγμὸν, φυλακίσεις) παραμένον σθεθεροὶ καὶ ἀμετακίνητοι, ὡς ἄλλοι ἥρωες τοῦ 1821 ἁγωνιζόμενοι, ὡς ἐκεῖνοι «γὰρ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἀγίαν».

μον, ὁ ἐπίσκοπος νὰ διατηρῇ καὶ συζῇ μετὰ συζύγου, ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ καὶ πολλὰ ἄλλα τοιαῦτα μὴ καθ' αὐτὰ δογματικῆς ἐννοίας ἐκκλησιαστικὰ θεσπίσματα, ὡς ἡ προσκύνησις τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ τῶν ἱερῶν λειψάνων, ἡ τήρησις τῶν νηστειῶν, οἱ παράνομοι γάμοι κλπ.) δύνανται ἀσυστίλως νὰ καταπατοῦνται.

Χαρακτηριστικὴ ἐν τέλει τῆς ἐγκυκλίου εἶναι ἡ ὁμολογία τῆς ἀντικανονικῆς χειροτονίας τῶν καὶ τῆς ἐνώπιόν μιᾶς Μειζονος Συνόδου ὑποδικίας τῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

Διορισμὸς ὑπευθύνου νεολαίας

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὸν ζήλον τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Περιοδικοῦ «Ὁρθόδοξα Νειάτα» ἱερομονάχου Διονυσίου Καλαργίου καὶ τὴν ἀνάγκην συντονιστοῦ διὰ τὴν ὁργάνωσιν τῆς Νεολαίας, διώρισε τοῦτον ὡς ὑπεύθυνον μετ' εἰδικῆν ἐντολῇ νὰ ὁργανώσῃ τοὺς νέους, νὰ ἐξεύρῃ ὁμιλητὰς, νὰ καθορίσῃ ὅλην κ.τ.λ.

Ἀπὸ τὰ σεισμὸπληκτα παραρτήματα μας

Ἀπὸ τὸ χωρίον Ἁγ. Κωνσταντίνος Φαρσάλων ἦλθε ἀντιπρόσωπος μετ' ἡν παράκλησιν νὰ τοὺς βοηθῶσιν οικονομικῶς. Πρόκειται περὶ ἐναρέτων δημοφώνων ἀδελφῶν καὶ δέξιται ὁ κόπος νὰ τοὺς βοηθῶμεν, διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Γεωργίου, ὅστις κατέπεσε ἐκ τοῦ σειμοῦ.

Ἀπὸ τὴν Θεσ(ν)ικήν

Εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν τὴν 12)257 ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ εὐλαβεστάτου κ. Μετῆλ Χιωτῖδη μετὰ τῆς εὐσεβεστάτης ὀδῆς Σεβαστίας Κουδάκη, θυγατρὸς τοῦ ζηλωτοῦ καὶ ἐναρέτου χριστιανοῦ κ. Ν. Κουδάκη, εὐλογηθέντες ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Π. Γαβριὴλ καὶ ἱερέως Π. Στυλιανοῦ.

«Πηδάλιον»

Εἰς τὰ γραφεῖα μας διατίθεται πρὸς πώλησιν Ἱερὸν Πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας μας.

Δωρεαί

Ἡ κ. Μαρία Τσεκούρα ἀπέστειλε 250 δρχ · 100 διὰ τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα καὶ 150 διὰ τοὺς πτωχοὺς.

Εἰς τὴν Σάμον

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὰ ἀγωνιστικώτερα παραρτήματα τοῦ Ἀγῶνος μας εὐρίσκονται εἰς τὴν Νῆσον Σάμον. Ἀστυχῶς ὅμως τώρα τελευταίως στεροῦνται ἐφημερίων, λόγῳ τῆς σκληρότητος τοῦ διωγμοῦ. Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς Μ. Ἑβδομάδος καὶ τοῦ Πάσχα ἐπισκέφθη τὰ χωρία Καρλόβασι, Πύργο, Παρώνδα, Φλόα ὁ πανοσιώτατος ἱερομόναχος Πανάρετος Πετρίδης. Παντοῦ ἐγένετο μετὰ συγκινήσεως δεκτός, παραιτῶν καὶ τονίζων τὴν σημασίαν τοῦ ἀγῶνος μας. Ὅταν ἀνεχώρησε μετὰ δακρύων τὸν προέπεμπον. Ὁ πατήρ, Πανάρετος ἔμεινε κατενθουσιασμένος ἐκ τῆς στοργῆς τῶν καὶ τοὺς συγχαίρει ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς διὰ τὸν ζήλον τῶν καὶ τὴν προσήλωσιν τῶν εἰς τὴν Ὁρθόδοξίαν.

Ἀπὸ τὴν φιλανθρωπικὴν δρᾶσιν τῶν Ἐκκλησιῶν μας

Ἐν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως Κυψέλης κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα διανεμήθησαν εἰς ἀπόρους δρχ. (2210) δύο χιλιάδες διακόσιαι δέκα Ἐν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Τριῶν Παρθένων χίλια ἑξακόσιαι εἴκοσι τρεῖς (1623). Ἐν τοῦ παραρτήματος Χαλκίδος δρχ. (1.500) χίλια πεντακόσιαι καὶ τρέφιμα.

ΟΡΘΟΔΟΞΑ ΝΕΙΑΤΑ

Πατέρες—Μητέρες—Ἱερεῖς
Κατηχήτριαι — Διδάσκαλοι

Μήπως ξεχάσατε νὰ συστήσατε εἰς τὰ παιδιὰ, τοὺς νέους καὶ νέας τὸ Περιοδικόν τους;
τὰ «Ὁρθόδοξα Νειάτα»

«Ὁρθόδοξα Νειάτα» εἰδικόν Περιοδικόν διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Νεολαίαν ἐγκεκριμένον ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν